

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-07-000 429
БањаЛука, 24.6.2009. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље С.-т. А.Д. Н.Г., коју заступа С.К. адвокат из Н.Г., против тужене Општине Н.Г., коју заступа Правобранилаштво РС- Одјељење у Приједору, ради утврђења права располагања на некретнинама и др. одлучујући о ревизији тужиље против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Пж-53/04 од 12.01.2007. године, на сједници одржаној 24.6.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Новом Граду број Пс-38/03 од 03.12.2003. године одбијен је тужбени захтјев тужиље С.-т. А.Д. Н.Г. којим је тражила утврђење, да је закључком Скупштине општине Б.Н. број 91/1-023-166/89 од 11.12.1989. године пренесено право располагања на њеног правног предника РО С. Б.Н., на пословним просторијама у Б.Н. у Улици ... (сада: ...) означене са к.ч. број 2/71, двориште са дућаном површине 84 м², уписане у зк. ул. број 1350 К.О. Нови Град, и к.ч. број 2/72 двориште са дућаном у површини од 63 м² уписане у зк. ул. број 1567 К.О. Н.Г. по старом премјеру, односно по новом премјеру, означене са к.ч. број 445, кућа и зграда површине 129 м², уписане у П.Л. број 885 К.О. Н.Г., што је тужена дужна признати и у складу са одредбом чл. 27. Закона о промету некретнина, те тачке 3. наведеног закључка, закључити уговор о преносу права власништва на предметним некретнинама са имена тужене на име тужиље са 1/1 дијела, иши ће у противном такав уговор замијенити ова пресуда (став 1.). Тужена је одбијена са захтјевом за накнаду трошкова спора (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Пж-53/04 од 12.01.2007. године жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилца ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се нижестепене пресуде преиначе тако што ће се удовољити тужбеном захтјеву.

Одговор на ревизију није поднесен.

У тужби тужила захтјевом тражи: 1. да се утврди да је на основу закључка Скупштине општине Б.Н. (сада: Н.Г.) број 01/1-023-166/89 од 11.12.1989. године правном преднику РО С. Б.Н., пренесено право располагања, на пословним просторијама у Б.Н. у Улици ... (сада: ...) означених са к.ч. број 2/71, двориште са дућаном површине 84 м² уписане у зк. ул. број 1350 К.О. Б.Н. и к.ч. број 2/72, двориште са дућаном у површини од 63 м², уписане у зк. ул. број 1567 К.О. Б.Н., по старом премјеру, односно к.ч. број 445, кућа и зграда површине 129 м², уписане у П.Л. број 885 К.О. Н.Г., по новом премјеру и 2. да тужена призна и у складу са одредбом чл.27. Закона о промету непокретности, те тачке 3. наведеног закључка СО-е Б.Н. од 11.12.1989. године, са њом закључи уговор о преносу права својине на предметним некретнинама са имена тужене на њено име или у противном да пресуда замјени такав уговор.

Нижестепени судови су одбили наведене тужбене захтјеве тужиле, налазећи да закључком СО-е Б.Н. број 01/1-025-166/89 од 11.12.1989. године на предника тужиле предузеће РО С. из Б.Н. није пренесено право располагања на двије предметне пословне просторије, јер из садржаја тог закључка, тачка 1., произилази да је одбијен захтјев њеног правног предника да се без накнаде на њу пренесе право располагања на тим пословним просторијама. Да у тачки 2. Закључка је наведено, да друштвено-правним лицима из тачке 1. међу којима и предници тужиле може бити пренесено право располагања на пословним просторијама и то преднику тужитељице, стим што су даље одређени услови за преношење права располагања на пословним просторијама, па је наведено да ће се пословни простор пренијети уз дјелимичну накнаду 30% од вриједности објекта при чему ће се правној предници тужиле признати сва ревалоризована вриједност до тада извршених улагања у пословне просторије.

Код оваквог стања ствари нижестепени судови закључују да наведеним закључком СО-е Б.Н. на правног предника тужиле није пренесено право располагања, већ је условљено са могућношћу за преношење тог права и то под одређеним условима уз установљење обавезе закључења писменог уговора о преносу тог права на основу утврђених елемената. Нижестепени судови даље закључују да наведени закључак органа тужене не претставља одлуку носиоца права располагања да некретнине у друштвеној својини на којима има право располагања и пренесе на друго друштвено правно лице па због тога овај закључак не обавезује туженог.

Схватања нижестепених судова су у ономе што је битно за пресуђење, правилна.

Тужила захтјев за утврђење права располагања на предметним пословним просторијама као и захтјев да се тужена обавезе да са њом закључи уговор о преносу права располагања на предметним пословним просторијама, заснива на закључку органа тужене, СО-е Бос. Нови број 01/1-023-166/89 од 11.12.1989.

Наиме, из садржине чл. 1. наведеног закључка СО-е Б.Н., не произилази да је наведени орган тужене на предника тужиле РО С. Б.Н. пренио право располагања, напротив супротно наводима ревизије тужиле из ове одредбе

закључка, произилази да је наведени орган одбио захтјев предника тужиље за преношење тог права, стим да се право располагања на предника тужиље може пренијети уз дјелимичну накнаду која ће износити 30% од вриједности пословних објеката уз признавање вриједности до тада извршених улагања у пословне просторије (став 2.) а да ће се преношење тог права извршити на основу писменог уговора којим ће се прецизније одредити сви битни елементи (став 3.).

Према томе, наведена одлука органа тужене по својој садржини не претставља одлуку државног органа, па стога није правни основ за стицање права својине на некретнинама (чл. 20. Закона о основним својинскоправним односима „Службени лист СФРЈ“ број 6/80-оргинарни начин стицања права својине), а нема ни све елементе потребне за закључење уговора о преносу тог права са тужене на тужиљу, нити постоји обавеза да се по неком посебном законском пропису закључи такав уговор (чл. 27. Закона о облигационим односима „Службени лист СФРЈ“ број 29/78 до 57/89 и „Службени гласник РС“ број 17/93, 3/96 и 74/04).

Остали наводи ревизије нису од утјецаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Из изложеног произилази да побијана пресуда, нема недостатака на које се указује у ревизији, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Сходно томе, ревизија тужиље је одбијена као неоснована (чл. 248. у вези с одредбом чл. 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 до 63/07).

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић